

[Aksel Larsen.]

være sagkyndige, udtaler, at Mæglingsforslaget paa visse Punkter er fuldkommen meningsløst og umuligt at gennemføre. Jeg henstillede, at man i hvert Tilfælde bragte saadanne Ting i Orden, men det har man altsaa ikke engang gjort, saa ivrig er man for at faa Mæglingsforslaget i dets Ordlyd gennemført.

Dernæst vil jeg sige, at i Ministerens Svar til mig savnede jeg Svar paa de Punkter, der for mig var de væsentligste, og som Ministeren godt forstod var de væsentligste. Jeg omtalte den Maade, paa hvilken Afstemningerne har fundet Sted, og fik kun det Svar fra Ministeren, at Arbejdsmændene har ikke vedtaget Mæglingsforslaget for Typograferne, men et Flertal af Typografernes Forhandlere har tidligere anbefalet Forslaget. Det kommer jo slet ikke Sagen ved. Et Flertal af Smedenes Afdelingsformænd har ogsaa anbefalet Mæglingsforslaget, men ikke desto mindre har Smedene forkastet det. Det, det drejer sig om, er, at efter at en Del af Typografernes Forhandlere havde anbefalet Lovforslaget til Vedtagelse, er det to Gange blevet forkastet af Typograferne og med stadig stigende Flertal af Nej-Stemmer. Nu har man alligevel tvunget dem ind under det, ved at man lader Arbejdsmandsforbundets Hovedbestyrelse kassere Arbejdsmændenes Afstemning og paa den Maade ogsaa majorisere Typografer og andre Fag. Det er den Slags, jeg finder utilbørligt, og jeg har underbygget min Mening ved at citere, hvad Lovens Fader, den daværende Socialminister, mente om, hvornaar § 8 maatte anvendes og ikke anvendes. Til dette har hverken Ministeren eller Regeringspartiernes Ordførere haft noget at bemærke, og man maa vel have Lov til at drage en vis Slutning af, at de tier stille til dette.

Ministeren siger, at de forskellige Partier af Oppositionen er paa Linie med Aksel Larsen paa venstre Fløj. Jeg synes, man skal spare sig den Slags Bemærkninger. Ja, jeg er vel nok paa Linie med visse Folk i denne Situation, men det er med de Ledere af De samvirkende Fagforbund og Arbejdsmændenes Forbund, som i Fjor protesterede paa det kraftigste mod den tilsvarende Lov, og som siden da eftertrykkelig har givet Udtryk for deres Mening.

Ministeren siger, at jeg vil de størst mulige Konflikter, og derfor gaar jeg imod Loven. Saa kan Ministeren lige saa godt sige, at Arbejdsmændenes Forbunds Formand Axel Olsen vil de størst mulige Konflikter, fordi han har vendt sig mod, at

man ved Lov vedtaget af Rigsdagen ordner Arbejdsmændenes og andre Fags Lønforhold og derved, som han selv udtrykker sig, knækker dansk Fagbevægelses Rygrad.

Ministeren siger, at af Samfundshensyn fremsætter man dette Forslag, for det vilde være skadeligt, hvis der kom Konflikt. Jeg synes, at man foruden disse Samfundshensyn ogsaa en Gang imellem skulde tage en lille Smule Hensyn til Arbejderne og andre fattige her i Samfundet, og det kan man jo ogsaa godt gøre, hvis man endelig vil lovgive om Konflikten. Ministeren siger, det er rigtigt, at Lønningerne ikke staar i Forhold til de høje Udbytter, men det kan vi ikke ordne her. Maa jeg, inden jeg svarer paa det, lige bemærke til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, som, da han skulde klare den med de høje Udbytter, sagde noget om Nordisk Fjer. Jeg vil bede det ærede Medlem benytte den ganske vist ikke gode Forretningsorden til i en kort Bemærkning at fortælle, hvorfor det ærede Medlem sagde det om Nordisk Fjer, for det var der ikke ret mange, der begreb. Det har jo ingen som helst Forbindelse med det, der behandles her, eller med det, jeg har sagt om Industriens høje Udbytter, men det ærede Medlem har jo Lejlighed til at forklare det. Jeg vil altsaa sige til Ministeren, at vi kan udmærket vel ordne denne Sag her. Der er jo, som vi ser, intet i Vejen for, at man kan regulere Arbejdsmændenes Lønninger ved Lov, og saa kan man vel ogsaa regulere Industriherrerens Fortjeneste. Det maa være lige saa lovligt som at regulere Arbejdernes Lønninger. For nærmere at forklare Regeringen og Rigsdagen, hvad jeg mener hermed, skal jeg tillade mig at stille følgende Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen:

„Idet Tinget udtaler, at Statsmagten nu siden 1933 hvert Aar ved Indgreb under en eller anden Form i Overenskomstsituationen har lagt Loft over Arbejdernes Lønninger og berøvet Fagbevægelsen Mulighederne for gennem Forhandling eller Kamp at forbedre Arbejdernes Lønniveau eller at naa til Nedsættelse af Arbejdstiden,

fastslaar Tinget, at der i samme Periode ikke fra Statsmagtens Side er gjort noget alvorligt for at forhindre Prisstigninger paa Arbejdernes vigtigste Livsfornødenheder, saa lidt som for at begrænse Industri- og Finanskapitalens stadigt stigende ublu Udbytter, og heller ikke gennem Rentensænkning eller ved andre Midler er ydet virkelig Hjælp til